

■ Pedro Alonso en el decurs de la conferència que va fer a la UdG.

Pedro Alonso: l'optimisme científic

La UdG ha commemorat la Diada de la Solidaritat i ho ha fet, entre altres actes, amb una conferència del professor Pedro Alonso, director de l'Institut de Salut Global de Barcelona, que ha destacat que el progrés en l'esperança de vida ha estat la fita més important que han experimentat els humans.

No és freqüent assistir a una conferència en què l'expert que parla des de la palestra emeti un missatge d'esperança sense fer pensar que ha estat víctima de la beneiteria. Tenir esperances en el futur, a la vegada que s'és crític amb el present, des d'un realisme informat, no és allò amb què et trobes cada dia. Aquesta excepció es diu Pedro Alonso, un investigador que ha dedicat una gran part del seu treball científic a la lluita contra la malària, una malaltia que causa un mort cada trenta segons... Treballa en la lluita contra la malària, com altres ho fan contra la sida (2,8 milions d'infectats anuals a l'Àfrica, més d'un milió a l'Àsia) o la tuberculosi (dos mil milions d'humans n'estan infectats). Alonso explica que són les malalties de la pobresa, que llasten el PIB dels països en els quals són endèmiques fins a fer-ne inviable el desenvolupament. «Els homes i les dones emmalalteixen perquè són pobres, i es tornen més pobres perquè estan malalts», va dir. És un cercle que –assegura– cal trencar.

Bo i això, Alonso no ha dubtat a descriure el segle XX com el «segle prodigiós», sobretot el tram final, en què l'esperança de vida dels humans va augmentar vint-i-cinc anys de mitjana, «cosa que no havia passat ni en els darrers vint mil anys, ni en els darrers sis milions: mai». El científic considera, doncs, que som a les portes de la més gran revolució que mai hagin viscut els humans, i ho recolza amb fites que considera extraordinàries, com l'eradicació de la verola, la quasi

eradicació de la poliomielitis (en un parell d'anys) o del xarampió, abans del final de la dècada. Ha criticat els moviments antivacunació que proliferen a Europa i ha afirmat que precisament són els europeus els que ara propaguen determinades malalties a països que se n'havien alliberat.

Del discurs d'Alonso es conclou que la ciència hi té alguna cosa a veure, en tot plegat, però una ciència que, segons diu, ha de recuperar l'equitat. Ha explicat que dels dotze mil fàrmacs que s'han posat al mercat en els darrers vint-i-cinc anys, només tretze eren per pal·liar malalties dels pobres. Una ciència, doncs, que té les mans lligades pels interessos econòmics i que només desenvolupa remeis per als que se'ls poden pagar. Però davant d'una realitat que insisteix a fer créixer les desigualtats, assegura que hi ha hagut un significatiu avenç en les polítiques de cooperació. «L'arquitectura de la cooperació en salut ha millorat; hi ha més fons, millor organització, noves vacunes...», i afirma que la solidaritat internacional ha viscut en la darrera dècada una època daurada. Alonso reclama, en fi, que les universitats utilitzin el coneixement, perquè el tenen, per prendre un paper decisiu en el desenvolupament: «les universitats són la palanca que ha de contribuir a la millora de la salut d'àmplies capes de la població».